

VEYSİ ÜLGEN'E YANIT, 9 Aralık 2009

http://www.sendika.org/yazi.php?yazi_no=28133

KESK tarihi
eleştirilerine
yanıt – Yıldırım
Koç
09 Aralık 2009

Canan Koç'la birlikte yazdığımız KESK Tarihi-I, Risk Alanlar, Yolu Açanlar, 1985-1995 isimli kitabımız kısa bir süre önce yayımlandı. SES Ankara Şube Yöneticisi olduğu belirtilen Fikret Çalağan, İstanbul'da yayımlanan Günlük Gazetesi'nin 1 Aralık 2009 günlü sayısında "KESK Tarihini Kim Yazmalı?" başlıklı bir yazı yayımladı. Bu yazı, 2 Aralık 2009 tarihinde sendika.org sitesine eklendi. 1996-1998 döneminde Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası'nın (SES) genel başkanlığını yapmış olan Veysi Ülgen'in "KESK'in Tarihini Yazmak ve Yıldırım Koç'un Kitabının Tarihsel Misyonu" başlıklı yazısı da 5 Aralık 2009 günü sendika.org sitesine eklendi.

Bu iki yazıda bana yönelik, hakaretler, suçlamalar ve iftiralar var; kitabımıza ilişkin belgeli hiçbir ciddi eleştiri ise yok.

Bu suçlamalara geçmeden önce, bir kitabın nasıl eleştirilmesi gerektiği konusunda bir örnek vereceğim.

Bir kitap eleştirilecekse, önce o kitapta yer alan bilgilerin doğruluğu sınanmalı. Daha sonra da o bilgiler temelinde yapılan yorumla ve değerlendirmeler eleştirilmeli. Yazarın yaşamı ve kişiliği ise kitabın dışında ayrı bir eleştiri konusu olmalı.

Ben bir örnek olarak, Veysi Ülgen'in yazısında da yer alan kendi kitabını alacağım. Veysi Ülgen, yazısında da belirttiği gibi, kamu çalışanları sendikacılık hareketine ilişkin deneyimlerini ve değerlendirmelerini üç yıl önce, 2006 yılı Aralık ayında El Kitapları tarafından yayımlanan Umudun Adımları, Sağlık İş Kolunda Sendikal Hareket isimli kitapta aktardı. Şimdi, bu kitabı örnek alarak, bir kitap eleştirisinin nasıl olması gerektiğine bakalım.

Veysi Ülgen, "bugünü anlamak için geçmişi bilmek gerekiyor" (s.31) dedikten sonra şunları yazıyor:

"Osmanlı'da bilinen ilk işçi birlikteliği Ameleperver Cemiyeti'dir. 1866 yılında aralarında Müslüman ve Hıristiyanların olduğu hayırsever kişilerce kurulmuştur. Cemiyetin amacı fakir işçilere din ve milliyet farkı gözetmeksizin iş bulmaktır. Bunun yanında işle ilgili sorunlarda yardımcı olmaktır. İkinci işçi örgütü aynı yıllarda kurulan Osmanlı Amele Cemiyeti'dir." (s.31)

Bu iddia tam bir bilgisizlik örneğidir. Bir kere, örgütün adı, Ameleperver Cemiyeti değil, "Amelperver Cemiyeti"dir. Örgütün "işçi birlikteliğiyle" hiçbir ilgisi yoktur. Bu yanlış, bundan tam 40 yıl önce düzeltilmiştir. Diğer bir deyişle, Veysi Ülgen, uzmanı olmadığı bir alanda kitap yazdığına, 40 yıl önce

düzeltilmiş bir hatayı bugün tekrarlamaktadır. Bu kadar bilgisizlik olmaz. Oya Sencer (Baydar), 1969 yılında yayımlanan Türkiye’de İşçi Sınıfı, Doğuşu ve Yapısı (Habora Yay., İstanbul, 1969, s.155-156) kitabında bu örgütün gerçek niteliğini anlatmıştır. Oya Baydar’ın yayın yönetmenliğinde 1996 yılında yayımlanan Türkiye Sendikacılık Ansiklopedisi’nin “Amelperver Cemiyeti” maddesinde Erkan Serçe, bu örgütün adının geçmişte yanlış okunduğunu, gerçek adın “Amelperver” olduğunu ve işçilerle hiçbir ilgisinin bulunmadığını anlatmaktadır (Tarih Vakfı, Türkiye Sendikacılık Ansiklopedisi, Cilt 1, İstanbul, 1996, s.41).

Veysi Ülgen, Ameleperver Cemiyeti’nin 1866 yılında kurulduğunu belirttiikten sonra, “aynı yıllarda kurulan Osmanlı Amele Cemiyeti”nden söz etmektedir. Halbuki Osmanlı Amele Cemiyeti 1894-1895 yıllarında kurulmuştur (Bkz. Oya Sencer, a.g.k., s.157). Arada tam 28 yıl fark var. KESK, bilindiği gibi, 1995 yılında kuruldu. Bir kişi kalkıp KESK’in bundan 28 yıl önce, yani 1967 yılında kurulduğunu ileri sürse, nasıl güleriz ve dalga geçeriz. Herhalde Osmanlı Amele Cemiyeti’nin kurucularının ruhları da Veysi Ülgen’e öyle gülüyorlardır.

Veysi Ülgen’in işçi sınıfı tarihi konusundaki bilgisizliğini grevlerle ilgili olarak da gösteriyor. Şöyle yazıyor:

“Osmanlı’da ilk grev Kasımpaşa tersane işçilerinin 1872’de 11 ay maaş almamaları nedeniyle yaptıkları grevdir. Bazı tarihçilerse ilk grevin Beyoğlu telgraf işçilerinde yapıldığını belirtiyor. Sonuçta bu grevler o dönemde Avrupa’da yapılan kitlesel işçi grevlerinin yanında Osmanlı’da yapılan ilk grevler olma özelliğini taşımaktadır.” (s.31)

Anlaşılan Veysi Ülgen bu konuda hiçbir ciddi çalışma okumamış. İstanbul’da Mehmet Paşa tarafından 1587 yılında İstanbul’da yaptırılan camide çalışan duvarcı, marangoz ve taşçı ustaları (işgüçlerini satan ücretliler), 12 akçe olan yevmiyelerine 4 akçe zam isteyip, verilmeyince iş durdurdular. ODTÜ Tarih Bölümü’nden Birten Çelik, 1999 yılında kabul edilen doktora tezinde, 1826 yılında Kal’a-yı Tis’a (Dokuzuncu Kale) olarak belirtilen kalenin inşaatı sırasında işçilerin iş bıraktıklarını belirledi. Birten Çelik’in diğer bir tespiti ise, Elbisehane-i Askeri işçilerinin ücretlerini alabilmek için 1862 yılında Mayıs ile Eylül ayları arasında beş ay süreyle iş durdurduklarıdır. Issawi, The Economic History of Turkey (1980) kitabında, Ereğli kömür madenlerinde 1863 yılında bir grev olduğunu yazmaktadır (Ayrıntılı bilgi için bkz. Yıldırım Koç, Türkiye İşçi Sınıfı ve Sendikacılık Hareketi Tarihi, Kaynak Yay., İst., 2003, s.42-43).

Bu önemli konulardaki yanlışlar, yayımlanan çalışmanın ciddi bir araştırmaya dayanmadığını göstermektedir.

Veysi Ülgen şunları yazıyor:

“15 Ağustos 1909’da Tatil-i Eşgal Kanunu çıkartılarak grev yasaklanmıştır. Sendika kurulması da bu kanunla suç sayılmıştır.” (s.32)

“Tatil-i Eşgal Kanunu’nun 8. maddesi işçilerin yanında memurlara da sendika kurma hakkını açıkça yasaklamıştı.” (s.36)

Böyle bilgisizlik olamaz. Tatil-i Eşgal Kanunu ile grev yasaklanmamıştır. Tatil-i Eşgal Kanunu’ndaki grev hakkı, bugünkünden çok daha geniştir. Kanunun 1. maddesinden 5. maddesine kadarki bölümü, iş uyuşmazlıklarını ele almakta, 6.

maddesi ise grev hakkının bulunduğunu belirtmektedir. Bu konuda en güvenilir kaynak, Prof.Dr.Gündüz Ökçün'ün Tatil-i Eşgal Kanunu 1909 Belgeler Yorumlar (Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yay., Ankara, 1982) kitabıdır. Ayrıca, Prof.Dr.Mesut Gülmez'in Türkiye Belgesel Çalışma İlişkileri Tarihi (1936 Öncesi) (TODAİE Yay., Ankara, 1983) ve Türkiye'de Çalışma İlişkileri (1936 Öncesi) (2. Bası, TODAİE Yay., Ankara, 1991) kitapları da bu konuda en güvenilir belge ve yorumları içermektedir. Bunlara başvurmadan ve belki bu kaynaklar bilinmeden işçi sınıfı tarihi yazılmaya kalkılırsa, böyle fahiş maddi hatalar yapılır.

Veysi Ülgen'in hekimliğini bilemem. Onu değerlendirmek başkalarının yetkisindedir. Ancak Türkiye işçi sınıfı tarihi üzerinde yazdıklarında görülen çok büyük hatalar, bu konularla son derece yüzeysel bir biçimde ilgilendiğini (fazla bilgilenmediğini) göstermektedir. Nitekim, Tatil-i Eşgal Kanunu'nun "işçilerin yanında memurlara da sendika kurma hakkını açıkça yasaklamış" olduğu iddiası da doğru değildir. Kanunun atıfta bulunulan 8. maddesinin ilk cümlesi şöyledir: "Umuma müteallik hidemat ifa eden müessesatta sendika teşkili memnudur." İşçi sınıfı tarihiyle uğraşanların bildiği gibi, sendika yasağı, kamuya yönelik hizmetlerle sınırlıdır. Kamuya yönelik hizmetler dışındaki işçiler ve memurlar, sendika yasağı kapsamında değildir.

Bunlar yalnızca önemli konularda bazı çok açık ve somut yanlışlık örnekleri. Bu döneme ilişkin başka hatalar da ele alınabilir; ancak yer darlığı nedeniyle bunları yazmıyorum.

Veysi Ülgen'in daha sonraki yıllarına ilişkin bir hatası da şöyle: "1964'te çıkarılan 274 sayılı Sendikalar Kanunu uyarınca hazırlanan İşkolları Yönetmeliği..." (s.43) 274 sayılı Sendikalar Kanunu 1964 değil, 1963 yılında kabul edildi.

Veysi Ülgen, Türkiye'deki hükümetleri de bilmiyor. Şöyle yazmış: "1980 yılında, tarihe ünlü 24 Ocak Kararları olarak geçen dönemin 2. Milliyetçi Cephe Hükümeti tarafından ülkeyi uluslararası serbest piyasa ekonomisine açan önemli bir dizi kararlar alındı." (s.48) 24 Ocak kararlarının ilan edildiği tarihte 2. Milliyetçi Cephe Hükümeti değil, Süleyman Demirel'in azınlık hükümeti vardı. 2. Milliyetçi Cephe Hükümeti 21 Temmuz 1977 - 5 Mayıs 1978 tarihleri arasında görevdeydi.

Veysi Ülgen'e göre, 12 Eylül darbesi sonrasında "ülkedeki bütün örgütlenmeler kapatıldı. İlerici sendikalar, dernekler gibi TTB, TÜS-DER, Has-İş, Devrimci Sağlık-İş kapatıldı." (s.49) İş hukukundan birazcık anlayan bir kişi, "faaliyetin durdurulması" ile "kapatma"nın farklılığını bilir. Örneğin, DİSK hukuken hiçbir zaman kapatılmadı. 12 Eylül sonrasında hukuken faaliyeti durduruldu. Kapatılmasına ilişkin mahkeme kararı 1986 yılı Aralık ayında çıktı. Ancak buna itiraz edildi. Dava Askeri Yargıtay'da iken, Türk Ceza Kanunu'nun 141. ve 142. maddeleri kaldırılınca, dava beraatle sonuçlandı ve faaliyeti durdurulan DİSK yeniden faaliyete geçti. Bir hekimin bu ayrıntıyı bilmesini beklemeyiz; ancak bir hekim uzmanlığı dışındaki bir alanda bir kitap yazmaya kalktığına da biraz düşünelim.

Veysi Ülgen'in şu değerlendirmeleri ise çok komiktir: "İş Yasası 1983'te 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ile yeniden düzenlendi... Yasa ile önceleri sendika

üyelerinin aidatlarının maaşlarından merkezi olarak kesintisine son verildi. Ancak Türk-İş yöneticileri ile yapılan görüşmeler sonrasında bu hüküm değiştirildi." (s.50)

İş Yasası ayrı, Sendikalar Kanunu ayrı. 1983 yılında, 1971 yılında kabul edilmiş olan 1475 sayılı İş Yasası yürürlükteydi. 1983 yılında kabul edilen 2821 sayılı Sendikalar Yasası ise 274 sayılı Sendikalar Yasasının yerini aldı. "İş Yasası 1983'te 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ile yeniden düzenlendi" diyebilmek, benim gibi hiçbir tıp eğitimi almamış bir kişinin beyin cerrahlığı konusunda görüş bildirmesine ve ondan sonra da cerrahlık konusunda beyin cerrahlarını eleştirmeye kalkmasına benzer. Böyle bir işe girişsem herhalde bana çok gülerler.

2821 sayılı Sendikalar Yasası ile "sendika üyelerinin aidatlarının maaşlarından merkezi olarak kesintisine son" verilmiş. Veysi Ülgen hayal aleminde dolaşiyor. 1983 yılında kabul edilen 2821 sayılı Sendikalar Yasası'nda başından itibaren sendika aidatlarının işveren tarafından kesilerek sendikaya aktarılmasını öngörülür. Veysi Ülgen üşenmeyip 7 Mayıs 1983 tarihli Resmi Gazete'ye bakarsa, 2821 sayılı Yasanın ilk biçimini bulur. Üyelik aidatı 23. maddede, aidat kesilmesi de 61. maddede düzenlenmiştir.

Bunlar, bir kitap eleştirisinin nasıl yapılması gerektiğine ilişkin, biraz kızgınlıkla yazılmış, örneklerdir. Ben genellikle böyle bir üslup kullanmam, işçi sınıfı ve sendikacılık hareketi tarihini öğrenmeye çalışan hevesli amatörlere karşı çok daha hoşgörülüydümdür; onları kırmadan uyarır ve teşvik ederim. Ancak Fikret Çalağan'ın ve Veysi Ülgen'in üslupları, bu hoşgörüyü ortadan kaldırdı. Bilgisayar klavyesinin önüne her geçen, vahiy yoluyla edinilmiş bölük pörçük bilgilerden kitap yazmaya kalkarsa, ortaya, bir kısmını aktardığım yanlışlarla dolu kitaplar çıkar.

Dikkat edileceği gibi, Veysi Ülgen'in kitabındaki yorumlara ve değerlendirmelere hiç değinmedim. Bu hataların yapıldığı bir kitapta yer alan değerlendirmelerin ne kadar sağlıklı olabileceği, hekimlerin değil, işçi sınıfı tarihçilerinin karar verebileceği bir konudur.

Diğer taraftan, Veysi Ülgen'in kişiliğine ve sendikacılığına ilişkin bir değerlendirmede de bulunmadım.

Yazılardaki suçlamalara geçelim.

Fikret Çalağan'ı tanımıyorum.

Benim bir "kuyruk acım" olduğundan söz ediyor. İşçi sınıfını, Türkiye'deki demokrasi mücadelesinin dışında tutmaya çalıştığımı ileri sürüyor. KESK'e saldırmışım. Türk-İş'te enkaz yaratmışım. Kitabımızda da birçok çarpıtma varmış. Hadi canım sen de!

Bu iddiaları destekleyen hiçbir belge yok. Kitabımızın hiçbir bölümünü ele alıp, benim Veysi Ülgen'in kitabında yaptığımı yapmıyor, yapamıyor. Kitabımızı okuduğundan bile kuşkuluyum. Yazdıklarında ciddiye alınacak bir yan yok. Yazısı gazetede yayımlandığında haberim oldu. Cevap vermeyi düşünmedim.

sendika.org'u ciddiye alıyorum. Orada yayımlanınca cevap verip vermemeyi düşünüyordum. Veysi Ülgen'in yazısı da çıkınca, cevap vermeye karar verdim.

Veysi Ülgen'i de tanımıyorum. Kitabındaki bilgilere göre, 1968 doğumluymuş. Demek ki 1980 öncesini yetişkin biri olarak yaşamadı. Ben 1951 doğumluyum. 12 Mart öncesini ODTÜ'de öğrenci olarak yaşadım. 12 Eylül öncesini de yoğun yaşayanlardanım. Bana yazısının çeşitli yerlerinde hakaret etmiş. Veysi Ülgen'in bebeklikten çıkıp torunumuzdan küçük ufacak bir çocuk olduğu dönemde, 1972 yılında kontrgerilladan; 12 Eylül sonrasında Veysi Ülgen'in ergenliğe geçiş yıllarında da DAL'dan ve Mamak'tan geçmiş biriyim. Bu süreçte birçok insanın nasıl saf değiştirdiğini gördüm. Ben hâlâ safımı koruyorum. 12 Mart ve 12 Eylül öncesinde en keskin ve saldırgan kişilerin, genellikle en kolay teslim olanlar olduğuna da tanışım. Bugün bu insanların önemli bir bölümü emperyalistler veya yerli sermaye tarafından beslenmeyi içine sindirebiliyor. Canan da, ben de bunu yapmadık. Bundan tam 40 yıl önce ODTÜ'de belirlediğimiz çizgiyi, ana hatlarıyla, sürdürüyoruz. Dilerim yaşını bilmediğim Fikret Çalağan da, Veysi Ülgen de, bizim yaşadıklarımız sıkıntıları yaşamak, ödediğimiz bedelleri ödemek zorunda kalmazlar; kalırlarsa da düşman safına geçmezler.

Veysi Ülgen, yazısında kitabımızı eleştirmiyor; bana hakaret ediyor. Kitabımızın hiçbir hatasını gündeme getirmemiş. Benim "yıllarca Türk-İş'te profesyonel sendikacı olarak çalıştığımı" ileri sürmüş. Ne kadar bilgisiz. Ben yalnızca 1978 yılında Devrimci Metal-İş Sendikası'nın Ankara şube başkanı olarak sendikacılık yaptım. Onun dışında sendikalarda hep ücretli olarak çalışan biriydim. Veysi Ülgen, daha "profesyonel sendikacı'nın ne anlama geldiğini bile bilmiyor.

Veysi Ülgen, "seçmece belge, bilgi ve şahsi yorumlarla" KESK tarihi yazdığımızı söylüyor. Neyi seçmişiz, neyi seçmemişiz? KESK tarihinin 1985-1995 dönemine ilişkin belgeler Veysi Ülgen'in elinde var mı ki buna karar verebilsin? Bizler 1985 yılı sonunda kamu çalışanlarının sendikalaşma sürecini tartıştığımızda, Veysi Ülgen 17 yaşında bir gençti; herhalde lisede okuyordu. Abece dergisinin çıkışında, Eğitim-Der'in kuruluşunda, 1990 öncesinde ülkemizin dört bir yanında düzenlenen toplantılarda Veysi Ülgen yoktu ki. Olamazdı da zaten. Ancak ben vardım. Yüzlerce kişinin katıldığı kaç toplantıda konuştuğumu, memurların sendikalaşma hakkının olduğunu kaç yerde anlattığımı hatırlamıyorum bile. Tüm o süreç boyunca da belge topladım. Belge toplayan çok az insandık. Veysi Ülgen hangi belgelerin olduğunu nereden bilecek de bizim seçmece belge yayınladığımıza karar verecek. "Yıldırım Koç bir KESK kadrosu olmasa da memur sendikacılığı süreçlerine Türk-İş üzerinden taraf olmuştur," diyor. Bu yıllarda Türk-İş'te çalışmıyordum ki; Yol-İş'in eğitim ve araştırma dairesi başkanıydım. Ayrıca, Yol-İş ilişkilerimle bu sürece dahil olmadım; ama Yol-İş'in olanaklarını bu süreç için kullanmaya çalıştım.

Veysi Ülgen, 151 sayılı ILO Sözleşmesinin 1992 yılında yapılan yaygın eylemler sonucunda onaylandığını söylüyor. Bununla da övünüyor. Ne kadar bilgisiz. 151 sayılı Sözleşme toplu görüşme hakkını düzenler. Halbuki Türkiye'de 98 sayılı Sözleşme zaten 1952 yılında onaylanmıştı, yürürlükteydi ve toplu pazarlık hakkını tanıyordu. 151 sayılı Sözleşmenin 1. maddesinin 1. fıkrası, 98 sayılı Sözleşmenin onaylanması durumunda 151 sayılı Sözleşmenin uygulanmayacağını belirtir. Tıp doktoru sendikacılık tarihi uzmanlığı yapmaya kalkarsa, ortaya böyle komik durumlar çıkar. Kamu çalışanları sendikalarına,

151 sayılı Sözleşme'den söz etmemeleri gerektiğini anlatana kadar iflahımız kesildi. Veysi Ülgen bunu hâlâ öğrenememiş.

Veysi Ülgen yazı yazacaksa, kullandığı dili de doğru dürüst öğrenmelidir. Yazısının bir yerinde "6 Şubat 1993 yılında" ifadesini kullanmış. Başka yerlerde cümle ve yazım hataları da var. Hevesli amatörlüğü aşabilmenin yollarından biri de kullanılan dili, Yaşar Kemal gibi olmasa bile, iyi bilmekten geçer.

Veysi Ülgen, Türk-İş, "Emek Platformu toplantılarına Türkiye Kamu-Sen'i sürekli davet etti," diyor. Dalga mı geçiyor? Emek Platformu, 14 Temmuz 1999 tarihinde kurulduğunda Türkiye Kamu-Sen de vardı. KESK buna tepki göstermedi. 27 Ocak 1999 tarihinde Hak-İş Genel Merkezi'nde Türk-İş, DİSK, Hak-İş, KESK, Türkiye Kamu-Sen ve Memur-Sen'in imzaladığı ortak metni niçin unutuyor? Ya da hiç bilmiyor. 24 Temmuz 1999 Kızılay mitingini bu örgütler birlikte düzenlemedi mi?

Veysi Ülgen yazısında 20 Aralık 1994 eyleminde 2 milyona yakın kamu çalışanının iş bıraktığını söylemiş. 20 Aralık eylemi gerçekten başarılıdır. Ancak eyleme katılan kişi sayısı 1 milyonun bile altındadır. Eylemleri abartanlar, bu eylemlerden sonuç alınamamasını açıklamakta zorluk çekerler.

Veysi Ülgen, Türk-İş'in 5 Ağustos 1995 mitinginde KESK yöneticilerinin dövülmesiyle ilgili olarak şunları yazıyor: "Birçok kamu çalışanı pankart sopalılarıyla darp edildi. Yıldırım Koç dahil eylem kürsüsündeki Türk-İş yöneticileri bu saldırıya onay vermese bu saldırı asla olmayacaktı."

5 Ağustos 1995 mitinginde Kızılay Meydanı'nda çekilmiş büyük bir resim, evimizin salonunda asılı. Türk-İş'in iki aracı var. Birinde Türk-İş yöneticileri bulunuyor; miting oradan yönetiliyor. İkincisinde ise yürüyüş sırasında korteji düzene sokanlar bulunuyor. Ben o araçtaydım. Evimizdeki resimde, ikinci aracın, Türk-İş yöneticilerinin kürsü olarak kullandığı araçtan yaklaşık 60-70 metre uzakta olduğu, benim de aracın üstünde oturduğum görülüyor. Bizim araçta el megafonlarının dışında bir ses düzeni bile yoktu. Veysi Ülgen demek bana öyle büyük bir hınç duyuyor ki, böyle iftiralara başvurabiliyor. Ayıp.

Fikret Çalağan'a söyleyecek bir şeyim yok. Hakaret ederse mahkemeye veririm. Hakaret etmeden yazdıkları da beni fazla ilgilendirmiyor. İşçi sınıfı tarihiyle uğraşanlar için önemsenecek ve ciddiye alınacak bir araştırmacı veya sendika önderi değil.

Veysi Ülgen eğer bir aydınsa, bana hakaret etmek, saldırmak ve iftira atmak yerine, kitabımızın eleştirisi yapar.

"Hak verilmez alınır" gibi sloganlar yerine, KESK'in niçin küçüldüğünü, ödenen büyük bedellere rağmen niçin bugüne kadar hiçbir önemli hak alamadığını anlamaya çalışır. KESK'i oluşturan sendikaların 19 yıllık, KESK'in de 14 yıllık mücadelesinde memurların gerçek aylıklarının ne kadar arttığını, çalışma ve yaşama koşullarının ne kadar iyileştiğini, sosyal güvenlik haklarının nasıl geliştirildiğini, grevli toplu pazarlık hakkına ne kadar ulaştıklarını anlatır. Hak almak, bu alanlarda yeni mevziler kazanmaktır. Bu alanlarda hangi mevzi kazanıldı? Mazoşistler bir işin başarısı yenilen dayakla veya yaşanan sıkıntılarla

ölçer. Sendikacılıkta ise başarının ölçütü alınan haktır.

Ödenen bu kadar büyük bedellere rağmen niçin önemli bir hak alınamamıştır? Bunun nedenlerini tartışmak gerekiyor. Biz, bunu yapmaya çalışıyoruz.

Bu tarihi biz yazabilir miyiz?

Bu tarihi tabii ki biz yazıyoruz, yazacağız. KESK'in arşivinin İstanbul'dan Ankara'ya taşınırken kaybolduğu, KESK sendikalarının elinde çok az belge bulunduğunu, KESK'in dergisinin ilk üç sayısının (KESK'in Sesi, Ekim/Kasım 1996; Ocak/Şubat 1997; Mart/Nisan 1997) KESK Genel Merkezi'nde bile bulunmadığını biliyorum. Biz 40 yıldır belge topluyoruz. Ben 37 yıldır sendikacılık hareketindeyim. 12 Eylül öncesinde DİSK'e bağlı Maden-İş'te, Yeraltı Maden-İş'te, Tek Eğitim Büro-İş'te de uzman olarak çalıştım. Ben ODTÜ'den, Canan da Tübitak'tan Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı'nın emriyle 1983 yılında atıldık. Sonra da ben Yol-İş'te çalıştım. Canan ise Demiryol-İş ve ardından Tarım-İş'te. DİSK'in tarihini de, KESK'in tarihini de, ömrümüz yeterse Türkiye Kamu-Sen'in, Memur-Sen'in tarihini de yazacağız. Hak-İş'in tarihini 1995 yılında yayımlamıştım. Onu da güncelleştireceğim. Türkiye İşçi Sınıfı ve Sendikacılık Hareketi Tarihi kitabımın üçüncü baskısını hazırlıyorum. Arslanların tarihini avcılar yazamazmış. Hadi canım sen de! Asıl sendikaların tarihini sendikacılar yazamaz. Keşke yazsalar; ancak tarafsız bir tarih yazamıyorlar; hatalarını dile getiremiyorlar. Kendisini övmekten öteye geçebilen çok az sendikacı var. Bugüne kadar ciddi bir tarih yazan yalnızca Dr.Niyazi Altunya'dır. Onun dışında yazabilen çıkmadı.

Kemal Sülker (Okur) da çok yazdı; ancak yazdıklarında çok ciddi hatalar var. Veysi Ülgen de yaşadıklarını yazmış. Sami Evren, ODTÜ'de dersimde KESK'in kuruluş tarihini 1996 olarak vermişti. Sami Evren mi yazacak KESK'in tarihini? O zaman, Siyami Erdem ve C.Yıldırım'la birlikte yazdıkları Eğitim Emekçileri Tarihi gibi bir kitap çıkar ortaya. Vakanüvislerin çalışmaları bile daha ciddi bir tarih yapıtıdır. Tabii ki biz yazıyoruz ve yazacağız. Sizin de gücünüz, bilginiz, belgeniz ve cesaretiniz varsa, siz de yazın ve bana saldırmak yerine yazdıklarımızı eleştirin. Ayrıca saldırabilirsiniz; o zaman ben de gereken cevabı yine veririm.